

„Aki nem szeret, nem ismeri Istent, mert Isten a szeretet.” (1Ján 4,8)

János első levele egy kis-ázsiai gyülekezet keresztényeihez szól, és bátorítja őket, hogy állítsák helyre a közösséget egymással, mivel különböző megosztó tanok miatt alábbhagyott közöttük az egység. A szerző arra buzdítja őket, hogy tartsák szem előtt, amit a keresztény igehirdetés „kezdetétől fogva” tanítottak, és megismétli, amit az első tanítványok még láttak, hallottak és saját kezükkel is érintettek az Úrral való együttélés során: azaz hogy ez a közösség is közösségben lehet velük, és így Jézussal és az Atyával is.[1]

„Aki nem szeret, nem ismeri Istent, mert Isten a szeretet.”

A szerző felidézi a kapott kinyilatkoztatás lényegét, és hangsúlyozza, hogy Jézusban Isten elsőként szeretett minket, emberré lett annak minden korlátjával és gyengeségével együtt.

A kereszten Jézus maga is megélte és a saját bőrén tapasztalta meg az Atyától való elszakítottságunkat. Azzal pedig, hogy odaadta önmagát, begyógyította ezt határtalan és feltétel nélküli szeretetével. Szavai és élete által megmutatta nekünk, mi a szeretet.

Jézus példájából megértjük, hogy az igazi szeretet bátorságot, erőfeszítést jelent, azt, hogy a viszontagságok és a szenvedés kockázatát is vállaljuk. De aki így szeret, az részesül Isten életében, megtapasztalja az Ő szabadságát és az önátadás örömét.

Ha úgy szeretünk, ahogy Jézus szeretett, megszabadulunk az önzéstől, amely elzárná az ajtót a testvéreinkkel és Istennel való közösség előtt, így azonban megtapasztalhatjuk ezt az egységet.

„Aki nem szeret, nem ismeri Istent, mert Isten a szeretet.”

Az emberi szívnek mindig is legmélyebb – talán öntudatlan – vágya volt megismerni Istent, aki teremtett, és aki a legmélyebben ismer bennünket és mindennek az igazságát.

Ő a szeretet, és ha mi is szeretünk, mint Ő, akkor megpillanthatunk valamit ebből az igazságból. Nővekedhetünk Isten megismerésében, mert lényegében az Ő életét éljük, az Ő világosságában járunk.

Ez akkor valósul meg teljes mértékben, ha a szeretet kölcsönös. Mert ha szeretjük egymást, „Isten bennünk marad” kicsit ahhoz hasonlóan, mint amikor a két elektromos pólus összezár, és felgyullad a fény, mely mindent megvilágít körülöttünk.

„Aki nem szeret, nem ismeri Istent, mert Isten a szeretet.”

Chiara Lubich szerint Isten szeretetéről kell tanúságot tennünk, ez „egy nagy forradalom, amelyet ma fel kell ajánlanunk a modern világnak, amely rendkívüli feszültségekben él”, ahogyan „az első keresztények is bemutatták Isten szeretetét a korabeli pogány világnak”.

Hogyan tehetjük ezt? Hogyan éljük meg az Istentől származó szeretetet? Tanuljuk meg Fiától megvalósítani a gyakorlatban, különösen a következők szerint: „[...] testvéreinket szolgáljuk, főleg azokat, akik mellettünk vannak, kezdve a kis dolgokkal, alázattal. Jézust követve igyekszünk elsőként szeretni őket, elszakadva önmagunktól, átölelve a kisebb és a nagyobb kereszteket, amelyek ezzel a szeretettel együtt járnak. Ha így élünk, hamarosan mi is megtapasztaljuk majd Istent, azt a vele való közösséget, a fénynek, a békének és a belső örömeknek azt a teljességét, melyre Jézus el akar vezetni bennünket.”[2]

„Aki nem szeret, nem ismeri Istent, mert Isten a szeretet.”

Santa gyakran ellátogat egy katolikus idősek otthonába. Egy nap Robertával együtt találkoztak Aldoval, egy magas, nagyon művelt, gazdag férfival. Aldo bizalmatlanul nézett a két fiatal nőre: „Miért jöttök ide? Mit akartok tőlünk? Hadd haljunk meg békében!” De Santa nem csüggedt el, hanem azt mondta neki: „Miattad jöttünk, hogy együtt töltsünk néhány órát, hogy megismerjük egymást, hogy barátok legyünk.” [...] Máskor is visszatértek. Roberta meséli: „Ez a férfi

különösen zárkózott, nagyon levert volt. Nem hitt Istenben. Santa volt az egyetlen, akinek sikerült a szívéhez férkőznie, olyan szelíden hallgatta őt órákon át. Imádkozott érte, egyszer pedig egy rózsafüzért ajándékozott neki, amit a férfi el is fogadott.” Később Santa megtudta, hogy Aldo elhunyt, és halálakor az ő nevét említette. Fájdalmát enyhítette az a tény, hogy Aldo békében halt meg, és a kezében tartotta a rózsafüzért, amit annak idején tőle kapott.

Silvano Malini és az életige csoport gondozásában

[1] vö. 1Jn 1,1-3

[2] C. Lubich, Az élet igéje 1991. május, Új Város 1991/5

forrás: fokolare.hu